

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPORTERS

Redactie: R.L. du Bois, J.H. Daams, L. Mulder, W.A. Nods
Redactieadres: R.L. du Bois, Schipbeekstraat 15 "

No 16

8 October

1954

DE GROENTIJ D

Het ontgroenen is een sociale handeling, soms zelfs een ritueel, waarbij de indrukken die de student als kind in zijn opvoeding opdeed opnieuw worden beleefd. Het groen is als het ware opnieuw kleuter, en beleeft opnieuw bij zijn intrede in het studentenleven, wat hij bij intrede in het leven zelf onderging. Zo vinden wij in het ontgroenen dezelfde aspecten die de opvoeding kenmerken: het als nietswaardig behandelen van de kleuter, alias groen.

De groentijd dient dus in de eerste plaats voor de ouders. Zij kunnen daarin de miskenning die zij als kind in de dressuur van de opvoeding ondergingen, afreageren. De groenen zelf hebben er alleen wat aan als zij merken, dat de minderwaardige behandeling die de groentijd hen doet ondergaan een minder serieuze copie is van hun kleutertijd. Zijn zij echter zelf nog onder de ban van een minderwaardigheidscomplex hun in de opvoeding aangedaan, dan kan de ontgroening alleen maar een bevestiging inhouden van hun minderwaardigheid. De ontgroening mist dan zijn doel, doch maakt integendeel een nieuw trauma.

Opvoeding toch is het recht van de ouders en opvoeders hun kinderen bij te brengen, dat hun eigen wil niet deugt, en dat zij zich hebben te richten (de z.g. gehoorzaamheid) naar wat het cultuurpatroon van de tijd van volwassenen en kinderen vraagt.

De goede zijde van de groentijd kan dan ook alleen naar voren komen, als hij niet met sadisme, maar met mildheid gevoerd wordt. Een afreageren van eigen haat en minderwaardigheid op

het groen is mensonterend en een schande voor de studentenvereniging, Christelijk of niet, waar het gebeurt.

Een goede groentijd is een parodie op de opvoeding. De ontgroener leert het groen zich te schikken in een would-be cultureel patroon, dat van de studentenwereld. Hij brengt het groen bij dat zijn eigen wil, kennis en gevoel belachelijk zijn, dat hij nietswaarig is, en alleen wat gaat betekenen als hij straks anciënniteit bereikt.

Maar bij een goede groentijd voelt men onder de oppervlakte, dat dit alles onzin is, en dat deze hele wereld alleen in spel bestaat. Helaas brengt de traditionele studentenwereld het echter ook niet verder. Want daarnaast is de tijd van intrede in het studentenleven toch inderdaad een tijd, waarin men een zekere zelfstandigheid kan bereiken, en ook een eerste begin moet maken met zich te kwijten van zijn maatschappelijke verantwoordelijkheid. Dat noemen wij in de Olofspoort: "Contact met de maatschappij".

Een intrede in een nieuwe wereld zal onbewust altijd herinneringen oproepen aan onze kleutertijd. Het is goed als er dan een spel gespeeld wordt, een psychodrama dus, waarin wij foute invloeden kunnen afreageren. Dat is de betekenis van het groenen. Maar dan moet tegelijk blijken dat mishandeling altijd mishandeling is, en dat er in wezen vriendschap is tussen elkander en zichzelf respecterende medeleden.

J.H. van den Bergh

PROGRAMMA KENNISMAKINGSTIJD

Naast vele persoonlijke bezoeken, gezamenlijke eetpartijen en schouwburg- of bioscoopbezoek bevat de kennismaking de volgende in de soos georganiseerde avonden:

Dinsdag 12 October: Algemene inleiding over de Olofspoort door R. van Zeyst en inleidingen van de diverse B-kernen.

Woensdag 13 October: "Bach en zijn tijdgenoten", een gramfoonplatenprogramma door Hans Fransen.

- Vrijdag 15 October: "Aspecten van de moderne poëzie",
een lezing door de dichter
Guillaume van der Graft.
- Dinsdag 19 October: "De beeldhouwer en zijn werk",
een lezing met epidiascopische
beelden door de Amsterdamse beeld-
houwer Schaller.
- Woensdag 20 October: Indonesische dansen
uitgevoerd door Raden Pakoen
(of een piano-voordracht door Mej.
G. Spat).
- Vrijdag 22 October: "Ik ben een neger"
voordrachtsavond door de Surinaamse
acteur Otto Sterman (waarschijnlijk).

Aanvang van alle avonden 8 uur; kosten kennismakingstijd voor
aspirant leden f 4.-; introductie steeds toegestaan.

Waarde Olofspoorters en Olofspoortersessen!

De Olofspoort gaat een nieuw verenigingsjaar in en mag zich
verheugen in het bezit van een pas verworven, eigen sociëteit.
Een periode van hernieuwd geestelijk leven is nu voor haar in-
geluid. Zij wil nu en kan nu zijn: een trefpunt voor studenten
van verschillende levens- en wereldbeschouwing en als zodanig
stelt zij zich ook voor aan de nieuwe leden, die tot onze vere-
niging toe zullen treden. De kennismakingstijd zal georganiseerd
worden vanuit dit principe, waarbij er dan gestreefd zal worden
naar een zo intensief mogelijke kennismaking tussen de oude en
de nieuwe leden. Wij doen daarom een vurig appèl op alle leden
om zoveel mogelijk de kennismakingsavonden te bezoeken, waarvan
het programma boven vermeld staat, en intensief contact te zoe-
ken met de andere. Want men kan de nieuwelingen geen kennis la-
ten maken met een lege zaal of met mensen, die steeds wachten
tot de ander toenadering zoekt. De sfeer in de Olofspoort zal
haar beste propaganda zijn en is beslissend voor het welslagen
van de kennismakingstijd. Komt dus allen, die geïnteresseerd
zijt in het welzijn van de Olofspoort.

De Kennismakingscomm.

Administr.adres: Weesperzijde 132"

o laat mij niet langer alleen
in dit groot en krakend huis

wanneer ik snel de lange gangen afloop
komen soms de wind en de nacht mij
zachtjes schaterend voorbij

in de donkere nis bij de trap
groeit een monsterlijk schilderij

o god ik ben bang
dit is mijn huis mijn hart van steen
het donker loert, de deuren dicht
morgen kom ik ben vergankelijk
ster sla de nacht licht
maak mij vrij

•

we zijn als vogels
als dansend papier in de wind
en de wind springt overal in

we zijn als vogels
de wind waait de kieren door
van ons natgeregende hart

we zijn als vogels
ons hart is warm en verward
de wolken zijn angstig zwart

we zijn als vogels
samen onder de hemel

noem het geef het een naam
mijn vogel mijn verre vlieger
noem het vrijheid
mijn handen confettifonteinen
noem het vreugde
het buigende buigende riet
de zilveren avondwaaijer
in de stilte de brekende snaar
noem het liefde

geef ook de naam halsbrekend
aan mijn nevelsleep wanhoop
aan mijn kraag hoogsluitend verdriet
geef een naam aan de onbekende
koperen kubus grondgewicht

geef mij noem mij je naam
laat tussen ons niets bestaan.

•

een vogel die rondvliegt
het is maar een kleine zwarte vogel
tussen de lucht de wolken het water

hij vliegt met zijn kleine warmte
door honderd glazen wanden onzichtbaar
geruisloos ver weg

A.N.

HET FLUITVOLK VAN MONOGOGASA

Na de vele sensationele berichten die over mijn expeditie in de bladen zijn verschenen, lijkt het mij nuttig dat ik thans zelf een korte uiteenzetting geef van het doel en de resultaten, zowel van mijn tocht als van de operatie die ik daarvoor op mij liet verrichten.

Ruim vier jaar geleden vernam ik via mijn eminente collega Welley, hoogleraar aan de Universiteit van Cowland, dat houthakkers in het gebied van de Urp, een rivier in het zuiden van Monogogasa, contact hadden gekregen met een groep mensen welke het vermogen tot spreken totaal ontbrak. Uit de vaak verwarde mededelingen bleek, dat het enige communicatiemiddel van deze wezens bestond uit door de mond voortgebrachte fluittonen. Welley trok hieruit de conclusie dat het hier betrof een tot nu toe geheel onbekend mensenras, evenals wij in rechte lijn afstammend van de Neanderthaler-mens, doch met dit verschil dat, waar bij ons door de verdere ontwikkeling van de onderkaak de mogelijkheid tot spreken was gegeven, bij dit ras het dentale was gereduceerd tot de grootte van een doperwt!

Onmiddellijk zag ik hier een kans om de overvolle collegezalen van Eastham voor geruime tijd te ontvluchten, om te midden van het heerlijke natuurschoon van Monogogasa een diepgaand sociologisch onderzoek in te stellen naar de gevolgen, die het ontbreken van een eigenlijke taal had op de maatschappelijke verhoudingen van een volk. Naar mijn mening zou een dergelijke studie slechts mogelijk zijn door te midden van deze inboorlingen te gaan leven, en door mij ook lichamelijk geheel aan hen aan te passen. Daartoe besloot ik dus mijn onderkaak te laten exstirperen.

Het publiek is gewoon een dergelijke daad te verheerlijken als een "offer in dienst van de wetenschap". Nu ik echter de voldoening smaak van het welslagen dezer expeditie, besef ik weer eens des te meer, hoe deze opvatting de verhoudingen omdraait: De wetenschap is veeleer onze minnares, die in ruil voor onze offeranden haar liefde schenkt.

Drie volle jaren bracht ik zo in Monogogasa door, temidden van het Fluitvolk, zoals ik deze stam gemakshalve zal noemen - de naam die zij zich zelve geven kan men slechts fluiten. Het is mij uiteraard onmogelijk hier een volledig verslag van mijn bevindingen te doen; de lezer moet mij daarom vergeven als ik

mij beperk tot wat in mijn ogen het belangrijkste is.

Wat natuurlijk het eerste opvalt aan de vreemdeling die het dorp der Fluiters betreedt, is een onophoudelijk gedruis, gekwetter en getsjilp. Ondanks het ontbreken van woorden zoals wij ze kennen, hebben deze mensen wel degelijk een soort taal: hun "woorden" bestaan uit gefloten motieven, die echter in een gesprek gedeeltelijk samenvloeien. Waarschijnlijk zijn al deze woorden oorspronkelijk klanknabootsing geweest, die later een abstract karakter verwierven, evenals de Chinese karakters van origine kleine tekeningetjes waren. Door deze samenvoeging van motieven ontstaat een geheel, dat op de buitenstaander de indruk maakt van een symphonie, zij het dan een met zeer vele motieven. Het is duidelijk dat het Fluitvolk een grote muzikale begaafdheid moet bezitten, wat ook blijkt uit de muziek welke bij religieuze plechtigheden wordt gebruikt.

Wanneer een stamhoofd gestorven is, wordt onmiddellijk na zijn dood een grote dodendans gehouden waaraan het gehele dorp deelneemt. In het midden danst de tovenaars met het lijk, dat nog warm is, en daaromheen de dorpeligen, die een rhythmisch, monotoon doch enerverend fluiten voortbrengen. Dit kan uren lang zo doorgaan, en het is een indrukwekkend schouwspel, beschenen door de flakkerende vuren. Het eind komt plotseling: het lijk stoot onverwacht een schelle fluittoon uit. De tovenaars vangt deze noot bliksemsnel op in een doosje, dat hij in zijn gebalde vuist verborgen heeft gehouden, terwijl het volk nu plat ter aarde ligt. Daarna wordt het lijk begraven, en het doosje met de magisch zeer krachtige doodsnoot wordt in een voorouderbeeld bewaard.

De samenleving vertoont bij het Fluitvolk reeds een hoge graad van differentiatie. Een gezin bestaat meestal uit een man, twee vrouwen en een aantal kinderen. Wanneer de jongens vijftien jaar zijn, worden zij onderworpen aan een inwijdingsritueel: zij moeten door een grote rieten hut kruipen, die de vorm heeft van een mensenhoofd. Men steekt deze hut achter hen in brand, en onder schel gefluit komen de jongens dan door de mond naar buiten: men wil hiermede het eerste fluiten van het pasgeboren kind symboliseren. Tot slot vindt nog een soort besnijdenis plaats, echter, typisch voor dit volk, op de huid van de lippen.

De Fluiters zijn een zeer vredelievend volk, wat blijkt uit het feit, dat het hun verboden is bloed te laten vloeien. Wan-

neer men er de doodstraf moet voltrekken, worden de misdadigers een tijd lang onder water gehouden, waardoor dus aan de voorschriften is voldaan. Op deze wijze vonden twee van mijn reisgenoten, die nog in het bezit waren van hun onderkaak, de dood - men beschouwde ze als gevaarlijke beesten. Ik werd daarentegen geheel als een der hunnen beschouwd.

De belangrijkste conclusie die ik uit mijn onderzoek wil trekken, is deze: dat er een samenleving kan bestaan zonder dat de individuen daarvan een eigenlijke spraak bezitten. Heeft wellicht ook de Neanderthaler mens een dergelijke fluittaal bezeten? Enkele uitdrukkingen in onze taal zouden daarop kunnen wijzen: "Daar kun je wel naar fluiten", een "champagnefluit", "Vrouwen die fluiten en koeien die loeien zijn dingen die niet deugen". Een nader onderzoek zal wellicht dit probleem kunnen oplossen.

Prof. Joh.H. Adams

ZOMERMORAINÉ

De regen heeft mij het verstand benomen
Zonder veel benul
Dat er ooit nog weer een zon zal komen
Sta ik uren in een krul.

Sd.

TWINTIG, EEN VAN ALLEN

Met staartvormige blik
Kijken, uitgefloten, tot
Het vervloekte uiterste geteisterd
Zijn alsof men op de fiets des doods zit,
Dan, langzaam, na eenmaal betrapt te zijn
Op ontucht in de vorm van vogelpest,
De driekante steek van de komkommer afnemen
En dan tenslotte, als alles oer geworden is
Zal iedereen tot antwoord moeten geven:
It should happen to you!

Ben Hur